

По настояване на Стефанъ Богориди, гръцкиятъ патриархъ се съгласилъ да ржкоположи Илариона за български владика и му далъ прѣкоръ *Макариополски*.

Това станало на 5 окт. 1858 г. На 12 окт. новиятъ български владика се явилъ и извършилъ първата служба въ народната църква, въ двора на която се събрали всички събудени българи въ Цариградъ да се порадватъ на своя владика.

Отъ този день цѣлиятъ български народъ съ надежда обърналъ очи къмъ Илариона Макариополски. Въ вестника било написано за новия владика и за добритѣ думи, които той казалъ въ църквата за народа.

Сполуката на цариградскитѣ българи насърдила българитѣ и въ другитѣ градове да искатъ народни църкви и народни владици. Тѣ изпждили гръцкитѣ владици и учители, па поискали да си избератъ свои, народни. Ала гръцкиятъ патриархъ не се съгласилъ.

Тогава какво да се прави? Първенцитѣ научили сънародниците си въ другитѣ градове да изпратятъ свои хора въ Цариградъ. Такива, 50 души, наистина, пристигнали отъ всѣкъде. Написана била една голѣма молба до патриарха. Българскитѣ водачи я занесли и подали. Въ молбата се казвало, че българскиятъ народъ не разбира гръцкия езикъ, та затова иска да си избере български учители и владици, вмѣсто гръцкитѣ.

Патриархътъ или патриката, като прочелъ молбата, разсърдилъ се и започналъ да вика, че българитѣ, като искатъ свои учители и владици, тѣ не сж вече християни, а врагове на християнската църква. На това нѣщо българитѣ отговорили: